

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/196/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116217280
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2116217280.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v spore žalobkyne: L. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. X, C., právne zastúpená Mgr. Romanom Chudým, advokátom so sídlom Okružná 7671/1A, Piešťany, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 1.652 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 9. októbra 2017, č.k. 33Csp/54/2016-45, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

II. Žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.652 eur titulom bezdôvodného obohatenia do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, výrokom II. priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku a výrokom III. zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť súdny poplatok za žalobu vo výške 99,00 eur do troch dní od doručenia rozsudku v zmysle príkazu na úhradu.

2. Svoje rozhodnutie vo veci samej súd prvej inštancie právne odôvodnil aplikáciou ust. § 52, § 53 ods. 1, § 54 ods. 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, ods. 2, § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, vecne súd dôvodil, že žalobkyňa sa domáhala zaplatenia 1.652,- eur titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzavrela dve zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorých jej žalovaný poskytol spotrebiteľský úver a žalobkyňa sa zaviazala vrátiť ho spolu s dohodnutým úrokom a za dohodnutých podmienok. Oba spotrebiteľské úvery žalobkyňa splnila riadne a včas, tým však úvery preplatila, keďže vzhľadom na absenciu povinných údajov v zmluve treba oba úvery považovať za bezúročné a bez poplatku a žalobkyňa má preto nárok na vrátenie žalovanej sumy. Žalovaný považoval žalobu za bezdôvodnú. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným dňa 12.07.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 202901756, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver 90,- eur, ktorý sa zaviazala splatiť spolu s úrokom 352,35 eur a administratívnymi nákladmi 427,65 eur, teda spolu 1.680,- eur. Zmluva uvádza termín konečnej splatnosti dňa 12.07.2014, celkové náklady spotrebiteľa 780,- eur a výšku priemernej RPMN 39,20%. Spolu s úverovou zmluvou č. 202901756 uzatvorila žalobkyňa so žalovaným dohodu o plnení v splátkach, na základe ktorej sa zaviazala splatiť predmetný dlh v 12 splátkach, každej vo výške 140,- eur a to počnúc dňom 12.08.2013. Následne dňa 28.04.2014 uzatvorila so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 202902202, na základe ktorej je poskytol žalovaný

úver vo výške 1.000,- eur, ktorý sa zaviazala splatiť spolu s úrokom 391,50,- eur a administratívnymi nákladmi 480,50 eur, teda spolu 1.872,- eur. Zmluva uvádza termín konečnej splatnosti dňa 06.05.2015, celkové náklady spotrebiteľa 872,- eur. Spolu s úverovou zmluvou č. 20290202 uzatvorili strany dohodu o plnení v splátkach, na základe ktorej sa žalobkyňa zaviazala splatiť predmetný dlh v 12 splátkach, každej vo výške 156,- eur, a to počnúc dňom 06.06.2014.

3. Súd vyhodnotil uzavreté zmluvy s poukazom na povahu účastníkov zmlúv a spôsob ich uzavretia ako zmluvy spotrebiteľské, na ktoré sa vzťahujú aj napriek zákonnej úprave úverovej zmluvy v Obchodnom zákonníku, všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách uvedené v Občianskom zákonníku v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a osobitná právna úprava zakotvená zákonom č. 129/2010Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Pri posúdení žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia skúmal súd ako predbežnú otázku, či zmluvy majú všetky náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a zistil, že v zmluve absentuje uvedenie údajov vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch, a to najmä v § 9 ods. 2 písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) a to v prípade oboch zmlúv ako aj dohôd k nim uzavretých a podľa § 9 ods. 2 písm. y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v prípade zmluvy č. 202902202. V predmetných zmluvách o úvere je totiž v bode 3 iba prehlásenie spotrebiteľa, že berie na vedomie výpočet výšky RPMN v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a že výška RPMN je ..., teda v skutočnosti nie je uvedená žiadna výška RPMN a to ani v príslušnej dohode o plnení v splátkach ku každej zmluve. V prípade druhej zmluvy nie je uvedená ani výška priemernej RPMN. Dôsledkom neuvedenia podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je to, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd mal preukázané, že žalobkyni boli žalovaným poskytnuté zo zmlúv sumy 900,- eur a 1.000,- eur, a táto žalovanému zaplatila spolu 3.552,- eur, preto sa žalobkyňa dôvodne od žalovaného domáhala zaplata sumy 1.652,- eur (rozdiel súm 3.552,- eur a 1.900,- eur), o ktorú sumu sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, keďže mal nárok len na vrátenie istiny poskytnutého úveru. Preto súd žalobe vyhovel.

4. Žalovaným vznesenú námietku premlčania k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy č. 202901756, vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodnú. Žalovaný tvrdil, že nárok žalobkyne sa stal v celom rozsahu premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe dňa 29.04.2016, teda dva roky po uhradení úveru berúc za rozhodujúci okamih počiatku plynutia objektívnej premlčacej doby splatenie úveru žalobkyňou. Žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že sa o možnosti vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaným na jej úkor dozvedela od svojej dcéry, čím nadobudla určitú vedomosť, a následne 100% istotu, ktorá predstavuje skutočnú vedomosť vyžadovanú v spotrebiteľských vzťahoch, získala až na základe porady s právnym zástupcom, bezprostredne po čom bola podaná žaloba. Žalobkyňa podala žalobu na tunajší súd dňa 27.7.2016, plnú moc na zastupovanie udelila advokátovi dňa 21.07.2016. Týmto dňom (nakoľko termín prvej porady s právnym zástupcom nebol súdu preukázaný) súd ustálil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, keďže žalovaný nepreukázal, že by žalobkyňa mala vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia v dlhšom časovom horizonte pred podaním žaloby. Objektívna trojročná doba v prípade úveru č. 202901756 začala s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru plynúť dňom 14.02.2014, ktorým došlo k splateniu žalovaným poskytnutej istiny úveru a v prípade úveru č. 202902202 dňom 08.12.2014. Z uvedeného je zrejmé, že v čase podania žaloby dňa 27.07.2016 subjektívna ani objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyni neuplynula. Podľa názoru súdu najskorší možný termín začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby by vzhľadom na riadne a včasné splácanie spotrebiteľského úveru č. 202902202 bolo možné potenciálne ustáliť deň 14.05.2015 (deň po dni splatenia celého úveru 13.05.2015), pretože by bolo nelogické, aby spotrebiteľ splácal úver, o ktorom je presvedčený, že je bezúročný a bez poplatkov a preto najskorším možným dňom vedomosti žalobkyne o tom, že úver prepláca, je zo správania žalobkyne možné ustáliť deň 14.05.2015 a aj v takom prípade by vzhľadom k podaniu žaloby na súd dňa 27.07.2016 nedošlo k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby. Avšak z vykonaného dokazovania súd ustálil deň vedomosti žalobkyne za deň udelenia plnomocenstva právnomu zástupcovi na zastupovanie v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, 21.07.2016. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 C.s.p., keď úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Zároveň súd podľa § 2 ods. 2, v spojení s § 4 ods. 2 písm. u) a s položkou 1 písm. a) sadzobníka zákona č. 71/1992 Zb. zaviazal žalovaného k zaplateniu súdneho poplatku za žalobu vo výške 99,- eur, keď mal preukázané, že žalobkyňa je oslobodená od platenia súdnych poplatkov a bola v spore plne úspešná.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolanie. Uviedol, že súd rozsudok nedostatočne odôvodnil, nevysporiadal sa s argumentáciou žalovaného a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobkyne, čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom, súd tiež dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V danom prípade zmluvy obsahujú náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Zákon č. 129/2010 Z.z. považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov ak dôjde k naplneniu § 11, čo sa v danom prípade nestalo. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere, takže nemožno hovoriť o absencii náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. Pokiaľ ide o RPMN žalobca nesie dôkazné bremeno preukázania, v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN. V danom prípade RPMN neabsentuje, výška RPMN je však vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy so vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené v zmluve. Podľa Dohody o splátkach zo zmluvy č. 202901756 spotrebiteľ berie na vedomie, že výška RPMN sa vypočíta v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo VOP poskytnutia spotrebiteľského úveru a je vo výške 257,79%. Dohoda o splátkach oprávňuje spotrebiteľa plniť v splátkach (teda nie jednorazovo ako bolo ustanovené v zmluve o úvere), na základe ktorých logicky vzrastá aj RPMN. To znamená, že RPMN vo výške 86,67% stanovená v zmluve je hodnota vypočítaná pre prípad splatenia úveru v jednej splátke a naproti tomu RPMN vo výške 257,79% dohodnutá v Dohode o splátkach predstavuje RPMN vypočítanú pre spotrebiteľa, ktorý požiadal o plnenie v splátkach. Obdobne je tomu aj v prípade druhej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolateľ pripomína, že zákon v čase uzavretia zmluvy o úvere nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty a odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi sa riadi podľa predpisov účinných do 31. mája 2014, kedy sa obmedzenie výšky odplaty neaplikuje a odplata sa riadi § 53 ods. 6 OZ, v zmysle ktorého odplata podstatne nesmie prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Žalovaný dáva do pozornosti aj rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 C-42/2015, z ktorého vyplýva, ako treba vykladať článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice. Pokiaľ ide o konštatovanie súdu, že predmetné zmluvy neobsahovali údaj o výške RPMN a priemernej hodnote RPMN, toto je nedôvodné, keďže tieto skutočnosti sú obsiahnuté na prednej strane uvedených zmlúv, ako aj vo všeobecných podmienkach a v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, ktorých prevzatie žalobca svojím podpisom potvrdil, rovnako aj skutočnosť, že sa s tlačivom oboznámil, pričom z vyššie uvedeného rozsudku Súdneho dvora vyplýva, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Ďalej žalovaný v odvolaní uviedol, že zo zmluvy č. 202901756 je nárok žalobcu v celom rozsahu premlčaný v subjektívnej lehote a to dňa 29.04.2016, keď subjektívna premlčacia lehota mu začala plynúť najneskôr dňom 29.04.2014, kedy zaplatil splátku v sume 420 eur a teda uplynula 29.04.2016. V otázke premlčania sa odvolateľ stotožňuje s odôvodnením Krajského súdu v Trenčíne vo veci sp.zn. 17Co/372/2015, kde uviedol, že vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, sa vyžaduje skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech. Skutočná vedomosť žalobcu o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech a v akej výške, predstavuje vedomosť o rozhodujúcich skutkových okolnostiach. O určení zmluvy ako neplatnej resp. bezúročnej a bez poplatkovej, vzhľadom na nevyvrátiteľnú právnu domnienku znalosti právnych predpisov, mal žalobca vedomosť už pri podpise zmluvy o úvere, rovnako mal vedomosť už pri podpise úverovej zmluvy o tom, kto je veriteľom, komu a kedy jednotlivé splátky úveru spláca. Žalobca od svojho právneho zástupcu získal vedomosti iba o právnom posúdení veci, čo však nemožno stotožniť s dozvedením sa o rozhodujúcich skutkových okolnostiach pre účely zistenia vzniku bezdôvodného obohatenia. Poukázal na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho

pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 33 Csp/54/2016 bolo zaplatenie sumy 1.652,- eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré mal získať žalovaný tým, že na základe úverových zmlúv uzavretých so žalobkyňou, obdržal od žalobkyne aj plnenie bez právneho dôvodu. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v celosti, teda tak výroku, ktorým žalobe vo veci vyhovel ako aj závislých výrokov o trovách konania a uložení poplatkovej povinnosti žalovanému.

9. Odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, jeho výsledky správne vyhodnotil a dospel aj k správnym právnym záverom o dôvodnosti podanej žaloby. Po preskúmaní obsahu napadnutého rozhodnutia, obsahu spisového materiálu a podaného odvolania ani odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. K odvolacím argumentom žalovaného uvádza iba nasledovné:

10. Zhodne s názorom súdu prvej inštancie aj odvolací súd posúdil predmetné záväzkové vzťahy medzi stranami sporu vzhľadom na ich povahu ako vzťahy spotrebiteľské (§ 52 a nasl. OZ), uzavreté podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv a žalobkyňa je preto dôvodné priznať postavenie spotrebiteľa. S ohľadom na uvedené správne súd skúmal, či obe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsahujú náležitosti vyžadované § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch. Po preskúmaní predložených listinných dôkazov - úverovej zmluvy č. 202901756 zo dňa 12.07.2013 a úverovej zmluvy č. 202902202 zo dňa 12.08.2013 (ako aj dohody o plnení v splátkach, uzavretej spolu s každou zo zmlúv), odvolací súd dospel zhodne so súdom prvoinštančným k záveru, že posudzované zmluvy neobsahujú povinnú obligatórnu náležitosť podľa citovaného zákona, a to údaje podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona (ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov).

11. Odvolateľ tvrdí, že údaj o výške RPMN v zmluvách neabsentuje, keď tento údaj je obsiahnutý na prednej strane uvedených zmlúv, a jeho hodnota je vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy so vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené v zmluve. Toto tvrdenie odvolateľa však z obsahu spisu nevyplýva. Ani jedna zo žalobkyňou predložených zmlúv o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú založené v predmetnom spise (čl. 6 až 9), neobsahuje žiadnu konkrétnu hodnotu RPMN, keď síce na prednej strane zmluvy sa nachádza pod bodom 3 ustanovenie, ktoré zrejme malo obsahovať údaj o výške RPMN, ale v skutočnosti je kolónka určená na uvedenie jeho hodnoty nevyplnená. Toto platí o oboch predložených úverových zmluvách, pričom hodnota RPMN nie je vyplnená ani v príslušnej Dohode o plnení v splátkach, uzavretej ku každej zo zmlúv. Keďže žalovaný v konaní nepoprel obsah listín predložených žalobkyňou, a ani sám nepredložil žiadne listinné dôkazy s iným obsahom než žalobkyňa, z ktorých by vyplývalo, že konkrétne hodnoty RPMN boli v skutočnosti dojednané, bolo preto potrebné vychádzať z obsahu spisu a ten vylučoval prijatie iného záveru, než k akému dospel súd prvej inštancie a síce, že v oboch zmluvách absentoval povinný údaj podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. Tieto údaje neboli obsiahnuté ani na prednej strane uvedených zmlúv, ani v žiadnych iných dokumentoch, na ktoré sa žalovaný odvoláva (vo všeobecných podmienkach a v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere), keďže tieto ani neboli súdu predkladané. Neuvedenie vyššie citovanej náležitosti v zmluve postihuje zákon o spotrebiteľských úveroch tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto správne prvoinštančný súd uzavrel, že pokiaľ žalobkyňa žalovanému plnila i nad rozsah súm, ktoré jej boli skutočne poskytnuté, plnila bez právneho dôvodu, čím na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré je tento povinný vydať.

12. K odvolacej argumentácii žalovaného o nesprávnosti záveru súdu o absencii náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v predmetných úverových zmluvách sa žiada uviesť len to, že táto časť odvolacej argumentácie sa na preskúmané rozhodnutie celkom zrejme nevzťahuje, nakoľko žiadne podobné závery prvoinštančný súd nevyslovil, keď svoj záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru založil na absencii obligatórneho údaju o RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. j) a priemernej hodnoty

RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. y). Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, za správny bolo treba považovať záver súdu prvej inštancie o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov, pričom treba pripomenúť, že už absencia jedinej obligatórnej náležitosti v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. postačuje na prijatie tohto záveru. Zaoberať sa absenciou prípadných ďalších náležitostí by bolo preto nadbytočné a bez významu pre rozhodnutie vo veci.

13. Ani argumentácia odvolateľa v otázke premlčania nároku neobstojí, pretože súd rozhodol správne a v odôvodnení rozsudku sa aj dostatočne vysporiadal s tvrdeniami žalovaného, podľa názoru ktorého subjektívna premlčacia lehota na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy č. 202901756 žalobkyni uplynula dňa 29.04.2016. Odvolací súd sa však plne stotožňuje so závermi okresného súdu v otázke počiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Pre počiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je rozhodujúca skutočná, a nie predpokladaná znalosť okolností uvedených v ust. § 107 ods. 1. OZ, teda nestačí len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale rozhodujúce je, kedy sa tak skutočne stalo. V súdenom prípade sa žalobkyňa skutočne dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného až po porade s advokátom, ktorému udelila plnú moc na zastupovanie dňa 21.07.2016 a žalobu podala dňa 27.7.2016, teda pred uplynutím subjektívnej premlčacej lehoty.

14. Ďalšie argumenty žalobkyne odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nepodstatné, bez potreby sa s nimi osobitne vysporiadať, keď neboli spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku, je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a pod.).

15. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolacie námietky žalovaného preto boli vyhodnotené ako nedôvodné a keďže žalovaný neuviedol žiadne skutočnosti spôsobilé privodiť zmenu odvolaním napadnutého rozhodnutia, preto odvolací súd nezistiac ani iné nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal prihliadnuť z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny podľa § 387 ods. 2 CSP potvrdil a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

16. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ako aj čl. 4 ods. 2 a čl. 17 CSP, vychádzajúc z toho, že v odvolacom konaní bola plne úspešná žalobkyňa, ale keďže bola nečinná a žiadne trovy konania jej v odvolacom konaní nevznikli, odvolací súd vychádzajúc z princípu racionálneho zákonodarcu jej právo na náhradu trov konania nepriznal. Ak totiž podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princíпов CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7 Cdo/14/2018 zo dňa 28.2.2018).

17. Senát odvolacieho súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).